

Bogár László: Hit, hitel, hitelesség

2013 július 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A magyar jogrend, sőt az egész magyar politikai uralmi rend számára is nagy erőpróbának ígérkezik az a folyamat, amelynek során a Kúria mint legfelsőbb jogorvoslati fórum kénytelen jogerőre emelni olyan ügyekben született bírósági ítéleteket, amelyeket devizahitelesek indítottak.

A tét felbecsülhetetlenül nagy. Mert precedensérték?vé válhat bármely döntés, és ha precedenssé válik további ügyek megítéléséhez, akkor beláthatatlan következményekkel járó láncreakció indulhat el, amely messze túlmutat Magyarországhatárain is.

Teljesen érthető, tehát, hogy a Kúria elnöke levélben kérte ki a *Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete* elnökének véleményét. Itt mindjárt érdemes megállni kicsit, mert az ellenzék egy része a jogrend és a bírói függetlenség brutális megsértéseként értékelte, hogy egy állami szervezet vezetője elzetesen véleményt nyilvánít várható bírósági ítéletekről. Jellemző a közállapotainkra, hogy ez a teljesen alaptalan feltételezés széles körben el is terjedt, holott nyilvánvaló, hogy a PSZF elnöke a Kúria elnökének kifejezett kérésére konkrét és részletes kérdésekre reagált csupán. A harminchárom oldalas levél valószínűleg „történelmi dokumentum” lesz, mert olyan bírósági ítéletek kimenetele függhet tőle, amelyek alapvetően meghatározzák majd sok százezer magyar család sorsát.

Csak hogy egy kicsit távolabbról kell kezdenünk a kérdés egészének megítélését! Talán attól a ponttól, amelynek lényege, hogy a közvélekedés nem tudja megkülönböztetni egymástól a hatalmat és az uralmat. A politikatudomány igen. A hatalom valójában nem más, mint a saját érdekeim érvényesítése oly módon, hogy az érdekeimet közvetít? akaratomat másokra kényszerítem. A hatalom mindig azoknak a kezében van, akik saját érdekeiket követve meghatározzák egy adott emberi közösség anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi erőforrásainak elosztását és ezen keresztül az ön-újratertelési rendszerét is. Az uralom pedig azoknak a professzionális értelmiségi csoportoknak a szolgáltató funkciója, akik „készen szerelik”, vagyis leadminisztrálják azt, amit a mindig rejt?zködni kívánó hatalom a háttérben?l diktál számukra. Ez persze nem azt jelenti, hogy kettejük viszonyát csakis a vak engedelmesség jellemzi. Sőt, az uralmi szféra számára egyenesen létfontosságú, hogy úgy tüntesse fel, mintha ? volna a hatalom valóságos birtokosa, aki bátran harcol látható és láthatatlan küls? er?kkel, védve egész népét s annak érdekeit. Ez a látványtechnikai mutatvány a hatalmat gyakorló birodalomnak sincs feltétlenül ellenére, sőt akár segíteni is igyekszik a maga helyi kitarítottjait abban, hogy a honvéd? szerepük meggy?z?bb, hitelesebb legyen.

Kissé kitekert szójátékkal azt mondhatjuk, hogy „Magyarországon” a valóságos hatalom „nem Magyarországon” van, hanem azoknak a globális struktúráknak a kezében, amelyek az ország újratermelési folyamatait ténylegesen ellenőrzik. Ők a hitelezőink, a globális piacok, a nemzetközi befektetői világ, konkrétan a Nemzetközi Valutaalap, az Európai Bizottság s más „birodalmi” szervezetek képében jelennek meg számunkra. Ám ez csak a felszín. Maga a lényeg sohasem látható. Már sohasem fogjuk megtudni, hogy mit és hogyan gondolt jó egy évtizeddel ezelőtt a birodalom, amikor engedélyezte a lakossági devizahitelezést, sőt kifejezetten devizahitelek felvételére kényszerítette a lakosság mind nagyobb hányadát. Ezzel ugyanis a meglévőkhöz mellé újabb globális pénzszivattyút kapcsolt a – szokás szerint mit sem sejtő – magyar társadalomra. Tudni kell, a magyar uralmi rendszer mindig is a birodalom szolgálatát tartja alapvető feladatának, és aligha hihetjük, hogy ebben az ügyben valami másképpen történt volna, vagy történhetne ezután. A PSZÁF elnöke (aki akkor is elnök volt, amikor a devizahitelezés beindult hazánkban) és vezetői garnitúrája az intézmény nemzeti bankba való beolvasztása nyomán úgyis elveszti uralmi státusát, így nekik már nincs mitől tartaniuk, tehát velük mondatják el a rossz hírt, vagyis hogy a birodalom nem azért illesztette ránk az újabb pénzszivattyút, hogy azt csak úgy lelökjük magunkról.

A bírósági rendszer persze most csapdába került. Féltve őrzött „függetlenségét”, ami valójában inkább a magyar társadalom létérdekeitől való „függetlenség” a birodalom érdekeinek képviseletében, most valóságosnak kellene láttatnia, de ez lehetetlennek tűnik. És megpróbált ebből a csapdából úgy kioldalazni, hogy a felelősségnek legalább egy részét másokra háríthassa át. Hiszen ha a legfontosabb pénzügyi szakértők mondják azt, miként a PSZÁF elnöke írja a válaszában, hogy a devizahitelek egészének mint „pénzügyi terméknek” a jogi semmissége, pontosabban ennek bírói döntésben való kimondása a magyar bankrendszer összeomlásához és ennek nyomán államcsúdhöz vezetne, akkor sajnos a jogrend is tehetetlen. Vagyis a birodalom így próbálta világosan jelezni, hogy semmilyen eszköztől nem riad vissza, ha bárki megpróbálja leállítani a pénzszivattyúk működését. És, hogy teljesebb legyen a káosz, a kormánypárt parlamenti frakciójának vezetője éles hangú bírálatban utasította vissza a PSZÁF-elnök levelét, amelyben a bankok és nem a magyar emberek érdekeit védi. Csakhogy itt a kormánypárt a kormányzati uralmi struktúra egyik alapvető intézményével került szembe.

A helyzet tehát igen kényes, és a szereplők talán most kezdik igazán átérezni a fenyegető veszélyeket. Az ügy kimenetele megjósolhatatlan, csak abban reménykedhetünk, hogy a birodalom az utolsó pillanatban mégis hajlandó lesz némi kompromisszumra.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló

